

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2018/842**av den 30 maj 2018****om medlemsstaternas bindande årliga minskningar av växthusgasutsläpp under perioden 2021–2030 som bidrar till klimatåtgärder för att fullgöra åtagandena enligt Parisavtalet samt om ändring av förordning (EU) nr 525/2013****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 192.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) I sina slutsatser av den 23–24 oktober 2014 om ramen för klimat- och energipolitiken fram till 2030 godkände Europeiska rådet ett bindande mål om att de inhemska utsläppen av växthusgaser inom hela ekonomin ska minska med minst 40 % fram till 2030 jämfört med 1990 års nivåer och detta mål bekräftades på nytt i Europeiska rådets slutsatser av den 17–18 mars 2016.
- (2) I Europeiska rådets slutsatser av den 23–24 oktober 2014 angavs att unionen ska uppnå utsläppsminskningmålet om minst 40 % gemensamt och på det sätt som är mest kostnadseffektivt, med minskningar i sektorer som omfattas av Europeiska unionens utsläppshandelssystem (nedan kallat *EU:s utsläppshandelssystem*, *EU ETS*), vilket fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG ⁽⁴⁾, och i sektorer som inte omfattas av utsläppshandelssystemet med 43 % respektive 30 % fram till 2030 jämfört med 2005. Alla sektorer av ekonomin bör bidra till dessa minskningar av växthusgasutsläpp och alla medlemsstater bör delta i ansträngningarna, och en avvägning ska ske mellan rättvise- och solidaritetshänsyn. Metoden för att fastställa de nationella minskningsmålen för sektorer som inte omfattas av EU:s utsläppshandelssystem, med alla de beståndsdelar som tillämpas i Europaparlamentets och rådets beslut nr 406/2009/EG ⁽⁵⁾, bör fortsätta att tillämpas fram till och med 2030, med insatser som fördelas på grundval av relativ bruttonationalprodukt (BNP) per capita. Alla medlemsstater bör bidra till unionens övergripande minskning år 2030 med mål som sträcker sig från 0 % till – 40 % jämfört med år 2005. De nationella målen för medlemsstater vars BNP per capita ligger över unionsgenomsnittet justeras i relation till detta för att ta hänsyn till kostnadseffektivitet på ett rättvist och balanserat sätt. Uppnåendet av dessa minskningar av växthusgasutsläpp bör öka effektiviteten och innovationen i unionens ekonomi och främja förbättringar inom framför allt byggnader, jordbruk, avfallshantering och transporter, i den mån dessa sektorer omfattas av denna förordning.

⁽¹⁾ EUT C 75, 10.3.2017, s. 103.

⁽²⁾ EUT C 272, 17.8.2017, s. 36.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 17 april 2018 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 14 maj 2018.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen och om ändring av rådets direktiv 96/61/EG (EUT L 275, 25.10.2003, s. 32).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 406/2009/EG av den 23 april 2009 om medlemsstaternas insatser för att minska sina växthusgasutsläpp i enlighet med gemenskapens åtaganden om minskning av växthusgasutsläppen till 2020 (EUT L 140, 5.6.2009, s. 136).

- (3) Denna förordning är ett led i fullgörandet av unionens åtaganden i enlighet med Parisavtalet ⁽¹⁾ som antogs inom ramen för Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar (nedan kallad UNFCCC). Parisavtalet ingicks på unionens vägnar den 5 oktober 2016 genom rådets beslut (EU) 2016/1841 ⁽²⁾. Unionens åtagande om utsläppsminskningar inom hela ekonomin angavs i det planerade nationellt fastställda bidrag som unionen och dess medlemsstater med anledning av Parisavtalet lämnat till UNFCCC:s sekretariat den 6 mars 2015. Parisavtalet trädde i kraft den 4 november 2016 och ersätter den strategi som antogs genom Kyotoprotokollet från 1997 och som inte kommer att förlängas efter 2020.
- (4) I Parisavtalet fastställs bland annat ett långsiktigt mål som ligger i linje med målet att hålla den globala temperaturökningen långt under 2 °C över förindustriell nivå och göra ansträngningar för att begränsa den till 1,5 °C över förindustriell nivå. Där understryks också vikten av att öka anpassningsförmågan till skadliga effekter av klimatförändringen och göra finansiella flöden förenliga med en väg mot låga växthusgasutsläpp och en klimatomfattig utveckling. Parisavtalet kräver också en balans mellan antropogena utsläpp från olika källor och växthusgasupptag i sänkor under andra hälften av detta århundrade, och uppmanar parterna att vidta åtgärder för att, i förekommande fall, bevara och förbättra sänkor och reservoarer för växthusgaser, däribland skogar.
- (5) I sina slutsatser av den 29–30 oktober 2009 stödde Europeiska rådet, mot bakgrund av de minskningar för de utvecklade länderna som enligt Mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC) är nödvändiga för de utvecklade länderna såsom grupp, ett mål för unionen om att minska växthusgasutsläppen med 80–95 % fram till 2050, jämfört med 1990 års nivåer.
- (6) De nationellt fastställda bidragen från parterna i Parisavtalet är tänkta att återspegla deras högsta möjliga ambition och visa framsteg över tiden. Dessutom bör parterna i Parisavtalet sträva efter att utarbeta och meddela långsiktiga strategier för utveckling mot låga växthusgasutsläpp, uppmärksamma på Parisavtalets mål. I rådets slutsatser av den 13 oktober 2017 erkändes vikten av de långsiktiga målen och femårscyklerna för översyn i samband med genomförandet av Parisavtalet och underströks vikten av långsiktiga utvecklingsstrategier för låga växthusgasutsläpp som ett politiskt verktyg för att utveckla pålitliga vägar och de långsiktiga politiska ändringar som behövs för att uppnå Parisavtalets mål.
- (7) Övergången till ren energi förutsätter ett ändrat investeringsbeteende och incitament inom alla politikområden. Det är en av unionens centrala prioriteringar att upprätta en motståndskraftig energiunion för att kunna erbjuda sina medborgare säker, hållbar och konkurrenskraftig energi till ett överkomligt pris. För att uppnå detta krävs fortsatta ambitiösa klimatåtgärder inom ramen för denna förordning och framsteg när det gäller andra aspekter av energiunionen som tas upp i kommissionens meddelande av den 25 februari 2015 med titeln *En ramstrategi för en motståndskraftig energiunion med en framåtblickande klimatpolitik*.
- (8) En rad unionsåtgärder ökar medlemsstaternas förmåga att fullgöra sina klimatåtaganden och är avgörande för att uppnå nödvändiga minskningar av växthusgasutsläpp i de sektorer som omfattas av denna förordning. Dessa åtgärder handlar bl.a. om lagstiftning om fluorerade växthusgaser, minskade koldioxidutsläpp från vägfordon, byggnaders energiprestanda, förnybara energikällor och den cirkulära ekonomin, samt om unionens finansieringsinstrument för klimatrelaterade investeringar.
- (9) I Europeiska rådets slutsatser av den 19–20 mars 2015 konstateras att unionen är fast besluten att bygga en energiunion med en framåtblickande klimatpolitik på grundval av kommissionens ramstrategi, vars fem dimensioner alla är inbördes nära sammanhängande och ömsesidigt förstärkande. Dämpad efterfrågan på energi är en av de fem dimensionerna i den energiunionsstrategin. Förbättrad energieffektivitet kan åstadkomma en betydande minskning av växthusgasutsläppen. Det kan också vara till fördel för miljö och hälsa, öka energitryggheten, sänka energikostnaderna för hushåll och företag, bidra till att lindra energifattigdomen och leda till ökad sysselsättning och ekonomisk verksamhet i hela ekonomin. Åtgärder som bidrar till att man i högre grad använder energibesparande teknik i byggnader och inom industri och transport skulle kunna vara ett kostnadseffektivt sätt att hjälpa medlemsstaterna att uppnå sina mål inom ramen för denna förordning.

⁽¹⁾ Parisavtalet (EUT L 282, 19.10.2016, s. 4).

⁽²⁾ Rådets beslut (EU) 2016/1841 av den 5 oktober 2016 om ingående, på Europeiska unionens vägnar, av Parisavtalet som antagits inom ramen för Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar (EUT L 282, 19.10.2016, s. 1).

- (10) Ibruktagandet och utvecklingen av hållbara och innovativa metoder och tekniker kan stärka jordbrukssektorns roll när det gäller begränsningen av och anpassningen till klimatförändringarna, i synnerhet genom minskade växthusgasutsläpp och genom bevarade och utökade sankor och kollager. För att jordbrukssektorn ska kunna minska sektorns koldioxidavtryck och ekologiska fotavtryck, med bibehållen produktivitet, regenereringsförmåga och livskraft, är det viktigt att stärka åtgärder för begränsning av och anpassning till klimatförändringarna samt forskningsmedlen för utveckling av och investeringar i hållbara och innovativa metoder och tekniker.
- (11) Jordbrukssektorn har direkt och betydande inverkan på den biologiska mångfalden och på ekosystem. Därför är det viktigt att säkerställa att målet med denna förordning stämmer överens med annan unionspolitik och andra unionsmål, t.ex. den gemensamma jordbrukspolitiken och mål som avser strategin för biologisk mångfald, skogsstrategin och strategin för en cirkulär ekonomi.
- (12) Transportsektorn står för nästan en fjärdedel av unionens växthusgasutsläpp. Det är därför angeläget att minska växthusgasutsläppen och risker när det gäller beroende av fossila bränslen inom transportsektorn genom en vittomfattande strategi för främjande av minskningar av växthusgasutsläpp och energieffektivitet inom transport, för eldrivna transporter, för en transportslagsväxling i de fall där detta är mer hållbart och för hållbara, förnybara energikällor inom transport även efter 2020. Övergången i riktning mot utsläppssnål rörlighet inom ramen för en mer omfattande övergång till en säker och hållbar ekonomi med låga koldioxidutsläpp kan underlättas genom skapandet av gynnsamma förutsättningar, genom införandet av kraftfulla incitament och genom långsiktiga strategier som kan stärka investeringar.
- (13) Det bör, i linje med övervaknings- och rapporteringsskyldigheterna enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013⁽¹⁾, göras en bedömning av effekterna av politiska strategier och åtgärder på unionsnivå och nationell nivå som genomför den här förordningen.
- (14) Utan att det påverkar budgetmyndighetens befogenheter bör man, där så är lämpligt, fortsätta med och förbättra den metod för integrering av klimataspekten som tillämpats under perioden för den fleråriga budgetramen 2014–2020, med siktet inställt på att svara på de klimatåtgärdsrelaterade utmaningarna och investeringsbehoven under perioden från och med 2021. Unionsfinansieringen bör vara förenlig med målen med unionens ram för klimat- och energipolitiken fram till 2030 och de långsiktiga mål som anges i Parisavtalet, så de offentliga utgifternas effektivitet säkerställs. Kommissionen bör utarbeta en rapport om effekterna av unionsfinansiering som skett via unionsbudgeten eller på annat sätt i enlighet med unionsrätten i fråga om växthusgasutsläpp inom de sektorer som omfattas av denna förordning eller av direktiv 2003/87/EG.
- (15) Denna förordning bör omfatta växthusgasutsläpp från IPCC:s kategorier energi, industriprocesser och industriell produktanvändning, jordbruk och avfall i enlighet med förordning (EU) nr 525/2013, med undantag för växthusgasutsläpp från de verksamheter som förtecknas i bilaga I till direktiv 2003/87/EG.
- (16) De uppgifter som för närvarande rapporteras i de nationella växthusgasinventeringarna, de nationella registren och unionsregistren är inte tillräckliga för att det på medlemsstatsnivå ska gå att fastställa vilka koldioxidutsläpp från civil luftfart på nationell nivå som inte omfattas av direktiv 2003/87/EG. Vid införandet av rapporteringsskyldigheter bör unionen inte ålägga medlemsstater eller små och medelstora företag bördor som är oproportionella i förhållande till de eftersträlvade målen. Koldioxidutsläpp från flygningar som inte omfattas av direktiv 2003/87/EG utgör endast en mycket liten del av de totala växthusgasutsläppen, och inrättandet av ett rapporteringssystem för dessa utsläpp skulle vara orimligt betungande mot bakgrund av befintliga krav på sektorn som helhet enligt direktiv 2003/87/EG. Koldioxidutsläpp inom IPCC:s källkategori "1.A.3.A civil luftfart" bör vid tillämpningen av denna förordning därför betraktas som nollutsläpp.
- (17) Varje medlemsstats minskning av växthusgasutsläppen fram till 2030 bör fastställas i förhållande till dess granskade utsläppssiffror för 2005 avseende växthusgaser som omfattas av denna förordning, med undantag för verifierade växthusgasutsläpp från anläggningar som var i drift 2005 men omfattades av EU:s utsläppshandelsystem först efter 2005. Årliga utsläppstilldelningar för perioden 2021–2030 bör fastställas på grundval av de uppgifter som lämnas av medlemsstaterna och granskas av kommissionen.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 av den 21 maj 2013 om en mekanism för att övervaka och rapportera utsläpp av växthusgaser och för att rapportera annan information på nationell nivå och unionsnivå som är relevant för klimatförändringen och om upphävande av beslut nr 280/2004/EG (EUT L 165, 18.6.2013, s. 13).

- (18) Det tillvägagångssätt med årliga bindande nationella gränser som valts i beslut nr 406/2009/EG bör fortsätta under perioden 2021–2030. De regler för fastställandet av de årliga utsläppstilldelningar för varje medlemsstat som fastställs i denna förordning bör följa samma metod som den för medlemsstater med en negativ nivå inom ramen för det beslutet, men med ett beräknat förlopp som inleds antingen vid fem tolfedelar av avståndet mellan 2019 och 2020 eller år 2020 med de genomsnittliga växthusgasutsläppen under 2016–2018 och avslutas på den maximala nivån för 2030 för de enskilda medlemsstaterna. För att säkerställa lämpliga bidrag till unionens mål om minskning av växthusgasutsläpp för perioden 2021–2030 bör inledningsdatumet för förloppet för de enskilda medlemsstaterna fastställas utifrån vilket av dessa datum som ger den lägsta tilldelningen. En justering av den årliga utsläppstilldelningen 2021 bör medges för medlemsstater som både har en positiv nivå enligt beslut nr 406/2009/EG och ökande årliga utsläppstilldelningar mellan 2017 och 2020 enligt kommissionens beslut 2013/162/EU ⁽¹⁾ och kommissionens genomförandebeslut 2013/634/EU ⁽²⁾ för att ta hänsyn till deras möjligheter att öka växthusgasutsläppen under dessa år.

Ytterligare en justering bör medges för vissa medlemsstater för att beakta deras exceptionella situation med både en positiv nivå enligt beslut nr 406/2009/EG och antingen de lägsta växthusgasutsläppen per capita enligt det beslutet eller den lägsta andelen växthusgasutsläpp från sektorer som inte omfattas av det beslutet i förhållande till deras totala växthusgasutsläpp. Den justeringen bör endast omfatta delar av de minskningar av växthusgasutsläpp som behöver göras under perioden 2021–2029, för att bibehålla incitamenten för ytterligare minskningar av växthusgasutsläpp och för att inte påverka uppnåendet av målet för år 2030, med beaktande av utnyttjandet av andra justeringar och flexibiliteter som anges i denna förordning.

- (19) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av bestämmelserna i den här förordningen i fråga om fastställandet av de årliga utsläppstilldelningarna för medlemsstaterna, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽³⁾.
- (20) Europeiska rådet angav i sina slutsatser av den 23–24 oktober 2014 att tillgängligheten och utnyttjandet av befintliga flexibilitetsinstrument inom sektorer som inte omfattas av EU:s utsläppshandelssystem bör förstärkas avsevärt för att säkerställa kostnadseffektiviteten för unionens gemensamma insatser och konvergensen av växthusgasutsläpp per capita senast 2030. Som ett sätt att förbättra den övergripande kostnadseffektiviteten för de totala utsläppsminskningarna bör medlemsstaterna kunna spara och låna en del av sin årliga utsläppstilldelning. De bör också kunna överlåta en del av sin årliga utsläppstilldelning till andra medlemsstater. Det bör säkerställas att sådana överlåtelser sker öppet och de bör utföras på ett för båda parter praktiskt sätt, t.ex. genom auktioner, mellanhänder på marknaden som agerar som ombud eller genom bilaterala överenskommelser. Varje sådan överlåtelse skulle kunna vara resultatet av ett projekt eller program för begränsning av växthusgaser som genomförs i den säljande medlemsstaten och finansierats av den mottagande medlemsstaten. Medlemsstaterna bör dessutom ha möjlighet att uppmanra inrättandet av offentlig-privata partnerskap för projekt inom ramen för artikel 24a.1 i direktiv 2003/87/EG.
- (21) En flexibilitet av engångskaraktär bör införas för att göra det lättare för medlemsstater vars nationella minskningsmål ligger betydligt över både unionsgenomsnittet och sin potential för kostnadseffektiv minskning av utsläppen, och för medlemsstater som inte tilldelade industrianläggningar kostnadsfria utsläppsrätter från EU ETS 2013 att uppnå målen. För att inte undergräva syftet med den reserv för marknadsstabilitet som upprättats genom Europaparlamentets och rådets beslut (EU) 2015/1814 ⁽⁴⁾, vilket är att rätta till strukturell obalans mellan tillgång och efterfrågan inom unionens utsläppshandelssystem, bör de utsläppsrätter från EU ETS som beaktats inom ramen för flexibiliteten av engångskaraktär vid fastställandet av det totala antalet utsläppsrätter från EU ETS i omlopp varje år betraktas som utsläppsrätter från EU ETS i omlopp. I sin första översyn i enlighet med det beslutet bör kommissionen överväga att upprätthålla en sådan bokföring som utsläppsrätter från EU ETS i omlopp.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut 2013/162/EU av den 26 mars 2013 om fastställande av medlemsstaternas årliga utsläppstilldelningar för perioden 2013–2020 i enlighet med Europaparlamentets och rådets beslut 406/2009/EG (EUT L 90, 28.3.2013, s. 106).

⁽²⁾ Kommissionens genomförandebeslut 2013/634/EU av den 31 oktober 2013 om anpassning av medlemsstaternas årliga utsläppstilldelningar för perioden 2013–2020 i enlighet med Europaparlamentets och rådets beslut nr 406/2009/EG (EUT L 292, 1.11.2013, s. 19).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets beslut (EU) 2015/1814 av den 6 oktober 2015 om upprättande och användning av en reserv för marknadsstabilitet för unionens utsläppshandelssystem och om ändring av direktiv 2003/87/EG (EUT L 264, 9.10.2015, s. 1).

- (22) I Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/841 ⁽¹⁾ fastställs bokföringsregler för utsläpp och upptag av växthusgaser i samband med markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk (nedan kallad LULUCF). Verksamheter som omfattas av den förordningen bör inte omfattas av den här förordningen. Miljöeffekterna av den här förordningen i termer av minskade växthusgasutsläpp påverkas av att det totala nettoupptaget och de totala nettoutsläppen från beskogad mark, avskogad mark, brukad åkermark, brukad betesmark och, på vissa villkor, brukad skogsmark, samt, i de fall där detta blivit obligatoriskt i enlighet med förordning (EU) 2018/841, brukad våtmark, enligt definitionen i den förordningen räknas in, varför en LULUCF-flexibilitet omfattande högst 280 miljoner ton koldioxidekvivalenter av detta upptag, fördelat mellan medlemsstaterna, bör införas i den här förordningen som en ytterligare möjlighet för medlemsstaterna att fullgöra sina åtaganden vid behov. Den sammanlagda kvantiteten och fördelningen av den mellan medlemsstaterna bör ta hänsyn till den lägre begränsningspotentialen hos jordbruks- och markanvändningssektorn och ett lämpligt bidrag från den sektorn till begränsningen och bindningen av växthusgaser. Dessutom bör frivilliga strykningar av årliga utsläppstilldelningar inom ramen för den här förordningen göra det möjligt att beakta dessa kvantiteter vid bedömningen av medlemsstaternas uppfyllande av kraven i förordning (EU) 2018/841.
- (23) Den 30 november 2016 lade kommissionen fram ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om styrningen av energiunionen (nedan kallat *förslaget till styrningsförordning*), i vilket medlemsstaterna åläggs att utarbeta integrerade nationella energi- och klimatplaner inom ramen för strategisk energi- och klimatpolitisk planering med avseende på alla de fem nyckeldimensionerna av energiunionen. Enligt förslaget till styrningsförordning ska de nationella planer som avser perioden 2021–2030 spela en nyckelroll i medlemsstaternas planering av deras efterlevnad av den här förordningen och förordning (EU) 2018/841. För detta ändamål ska medlemsstaterna ange de politiska strategier och åtgärder som behövs för att fullgöra skyldigheterna inom ramen för den här förordningen och förordning (EU) 2018/841, med en prognos om det långsiktiga målet att uppnå en balans mellan utsläpp och upptag av växthusgaser i överensstämmelse med Parisavtalet. Dessa planer ska också innehålla en bedömning av konsekvenserna av de planerade politiska strategierna och åtgärderna för uppnående av målen. Enligt förslaget till styrningsförordning bör kommissionen i sina rekommendationer om utkastet till nationella planer kunna ange lämpligheten när det gäller ambitionsnivån och när det gäller det därpå följande genomförandet av politiska strategier och åtgärder. När dessa planer sammanställs bör hänsyn tas till det möjliga utnyttjandet av LULUCF-flexibiliteten för efterlevnaden av den här förordningen.
- (24) Europeiska miljöbyrån har till uppgift att stödja en hållbar utveckling och bidra till en betydande och mätbar förbättring av miljön genom att i god tid ge beslutsfattare, offentliga institutioner och allmänheten målinriktad, relevant och tillförlitlig information. Europeiska miljöbyrån bör i lämpliga fall och i enlighet med byråns årliga arbetsprogram bistå kommissionen.
- (25) Eventuella justeringar av den räckvidd som fastställs i artiklarna 11, 24, 24a och 27 i direktiv 2003/87/EG bör leda till motsvarande justering av den maximala mängden växthusgasutsläpp som omfattas av denna förordning. Om medlemsstaterna i sina åtaganden enligt denna förordning inbegriper ytterligare växthusgasutsläpp från anläggningar som tidigare omfattades av direktiv 2003/87/EG inom de sektorer som omfattas av denna förordning bör dessa medlemsstater därför genomföra ytterligare strategier och åtgärder för att minska dessa växthusgasutsläpp.
- (26) För att ta hänsyn till tidigare insatser som gjorts sedan 2013 av de medlemsstater som 2013 hade en BNP per capita under unionsgenomsnittet är det lämpligt att inrätta en begränsad säkerhetsreserv för särskilda ändamål motsvarande upp till 105 miljoner ton koldioxidekvivalenter, samtidigt som man bibehåller såväl denna förordnings miljöintegritet som incitament för åtgärder från medlemsstaterna utöver minimibidragen inom ramen för denna förordning. Säkerhetsreserven bör gagna de medlemsstater vars BNP per capita låg under unionsgenomsnittet 2013 och vars växthusgasutsläpp förblir under deras årliga utsläppstilldelningar 2013–2020 och som har problem med att uppnå sina mål för växthusgasutsläpp för 2030 trots att de utnyttjar andra flexibiliteter som föreskrivs i denna förordning. En säkerhetsreserv av denna storlek skulle täcka en betydande andel av det beräknade gemensamma underskottet för de berörda medlemsstaterna under perioden 2021–2030, utan ytterligare

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/841 av den 30 maj 2018 om inbegripande av utsläpp och upptag av växthusgaser från markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk i ramen för klimat- och energipolitiken fram till 2030 och om ändring av förordning (EU) nr 525/2013 och beslut nr 529/2013/EU (se sidan 1 i detta nummer av EUT).

politiska åtgärder, samtidigt som incitamenten för ytterligare åtgärder bibehålls. Säkerhetsreserven bör på vissa villkor vara tillgänglig för dessa medlemsstater 2032 under förutsättning att användning av reserven inte hindrar uppnåendet av unionens mål om en minskning av växthusgasutsläppen med 30 % till år 2030 i de sektorer som omfattas av denna förordning.

- (27) I syfte att återspegla utvecklingen av ramverket i förordning (EU) 2018/841 samt för att säkerställa korrekt bokföring i enlighet med den här förordningen bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på att tillåta användning av markbokföringskategorierna brukad skogsmark och brukad våtmark enligt LULUCF-flexibiliteten och när det gäller bokföring av transaktioner i enlighet med den här förordningen, inbegripet utnyttjandet av flexibiliteter, tillämpningen av efterlevnadskontroller och säkerhetsreservens korrekta funktion, genom det register som inrättats enligt artikel 10 i förordning (EU) nr 525/2013 (nedan kallat *unionsregistret*). Information om bokföring inom ramen för denna förordning bör vara tillgänglig för allmänheten. De nödvändiga bestämmelserna för bokföring av transaktioner bör ingå i ett enda rättsligt instrument som samlar bokföringsreglerna i förordning (EU) nr 525/2013, förordning (EU) 2018/841, den här förordningen och direktiv 2003/87/EG. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning⁽¹⁾. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.
- (28) Denna förordning bör ses över 2024 och därefter vart femte år för att bedöma dess övergripande funktion, i synnerhet vad avser behovet av strängare politiska strategier och åtgärder från unionens sida. Översynen bör bland annat ta hänsyn till förändrade nationella omständigheter och även beakta resultaten av 2018 års stödjande dialog inom ramen för UNFCCC (nedan kallad *Talanoa-dialogen*) och den övergripande översynen inom ramen för Parisavtalet. Som en del av översynen bör även balansen mellan utbud av och efterfrågan på årliga utsläppstilldelningar tas under övervägande för att säkerställa att de skyldigheter som fastställs i denna förordning är tillräckliga. Dessutom bör kommissionen senast den 31 oktober 2019, som en del av sin reguljära rapportering enligt förordning (EU) nr 525/2013, bedöma resultaten av Talanoa-dialogen. Översynen av perioden efter 2030 bör vara i linje med de långsiktiga målen och de åtagande som gjorts inom ramen för Parisavtalet och, för det ändamålet, återspegla en förbättring över tid.
- (29) För att säkerställa en effektiv, transparent och kostnadseffektiv rapportering och kontroll av växthusgasutsläpp och av annan information som är nödvändig för att bedöma framstegen när det gäller medlemsstaternas årliga utsläppstilldelningar, bör kraven på årlig rapportering och utvärdering enligt den här förordningen integreras med de relevanta artiklarna i förordning (EU) nr 525/2013. Den förordningen bör även säkerställa att medlemsstaternas framsteg när det gäller att minska växthusgasutsläppen även framöver utvärderas årligen, varvid hänsyn ska tas till utvecklingen av unionens politik och medlemsstaternas åtgärder och information. Vartannat år bör utvärderingen omfatta prognoser över unionens framsteg mot ett fullgörande av dess minskningsmål och över medlemsstaternas uppfyllande av sina skyldigheter. Tillämpningen av avdrag bör emellertid bara övervägas med femårsintervall, så att hänsyn kan tas till det potentiella bidraget från beskogad mark, avskogad mark, brukad åkermark och brukad betesmark enligt förordning (EU) 2018/841. Detta påverkar inte kommissionens skyldighet att säkerställa att medlemsstaterna uppfyller sina skyldigheter enligt denna förordning eller dess befogenhet att inleda överträdelseförfaranden i detta syfte.
- (30) Förordning (EU) nr 525/2013 bör ändras i enlighet med detta.
- (31) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att fastställa skyldigheter för medlemsstaterna vad gäller deras minimibidrag för perioden 2021–2030 till uppfyllandet av unionens mål att minska sina växthusgasutsläpp och till uppnåendet av målen i Parisavtalet, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av deras omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

⁽¹⁾ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

(32) Denna förordning påverkar inte strängare nationella mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs skyldigheter för medlemsstaterna vad gäller deras minimibidrag för perioden 2021–2030 till uppfyllandet av unionens mål att minska sina växthusgasutsläpp med 30 % under 2005 års nivåer år 2030 inom de sektorer som omfattas av artikel 2 i denna förordning, och denna förordning bidrar till uppnåendet av målen i Parisavtalet. Denna förordning innehåller även regler för fastställandet av årliga utsläppstilldelningar och för utvärderingen av medlemsstaternas framsteg när det gäller att uppnå sina minimibidrag.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning ska tillämpas på växthusgasutsläpp från IPCC:s källkategorier energi, industriprocesser och produktanvändning, jordbruk och avfall, i enlighet med förordning (EU) nr 525/2013, med undantag för växthusgasutsläpp från de verksamheter som förtecknas i bilaga I till direktiv 2003/87/EG.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 7 och 9.2 i den här förordningen gäller den här förordningen inte utsläpp och upptag av växthusgaser som omfattas av förordning (EU) 2018/841.
3. Vid tillämpning av denna förordning ska koldioxidutsläpp från IPCC-källkategori "1.A.3.A civil luftfart" behandlas som nollutsläpp.

Artikel 3

Definitioner

I denna förordning avses med

1. *växthusgasutsläpp*: utsläpp, uttryckt i ton koldioxidekvivalenter, av koldioxid (CO₂), metan (CH₄), dikväveoxid (N₂O), fluorkolväten (HFC), perfluorkolväten (PFC), kvävetrifluorid (NF₃) och svavelhexafluorid (SF₆), som fastställs enligt förordning (EU) nr 525/2013 och som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde.
2. *årliga utsläppstilldelningar*: högsta tillåtna växthusgasutsläpp per år under perioden 2021–2030 som fastställs enligt artikel 4.3 och artikel 10.
3. *utsläppsrätt från EU ETS*: en utsläppsrätt enligt definitionen i artikel 3 a i direktiv 2003/87/EG.

Artikel 4

Årliga utsläppsnivåer för perioden 2021–2030

1. Varje medlemsstat ska år 2030 ha begränsat sina växthusgasutsläpp med minst den procentsats som fastställs för denna medlemsstat i bilaga I i förhållande till sina växthusgasutsläpp år 2005 enligt punkt 3 i denna artikel.
2. Med förbehåll för de flexibiliteter som föreskrivs i artiklarna 5, 6 och 7 i denna förordning, justeringen enligt artikel 10.2 i denna förordning och efter eventuella avdrag till följd av tillämpning av artikel 7 i beslut nr 406/2009/EG, ska varje medlemsstat säkerställa att dess växthusgasutsläpp för varje år under perioden 2021–2029 inte överskrider den gräns som sätts i en linjär målbana som börjar med genomsnittet av dess utsläpp av växthusgaser åren 2016–2018 fastställda enligt punkt 3 i den här artikeln och avslutas år 2030 med den gräns som fastställs för denna medlemsstat i bilaga I till denna förordning. En medlemsstats linjära förlopp ska inledas antingen vid fem tolfedelar av spannet mellan åren 2019 och 2020 eller år 2020, beroende på vilket som ger den lägsta tilldelningen för den medlemsstaten.
3. Kommissionen ska anta genomförandeakter i vilka de årliga utsläppstilldelningar i ton koldioxidekvivalenter fastställs för åren 2021–2030 på det sätt som anges närmare i punkterna 1 och 2 i den här artikeln. Vid tillämpningen av dessa genomförandeakter ska kommissionen genomföra en omfattande översyn av de senaste nationella inventeringsuppgifterna för år 2005 och åren 2016–2018 som lämnats in av medlemsstaterna i enlighet med artikel 7 i förordning (EU) nr 525/2013.

I dessa genomförandeakter ska även anges det värde för varje medlemsstats växthusgasutsläpp år 2005 som används för att fastställa de årliga utsläppstilldelningar som specificeras i punkterna 1 och 2.

4. I dessa genomförandeakter ska, på grundval av de procentsatser som medlemsstaterna har anmält i enlighet med artikel 6.3, även närmare anges vilka totala kvantiteter som medlemsstaterna under perioden 2021–2030 får ta hänsyn till för sitt uppfyllande av kraven i artikel 9. Om summan av alla medlemsstaters totala kvantiteter skulle överstiga den samlade totalsumman på 100 miljoner ska en proportionell minskning av varje medlemsstats totala kvantitet göras, så att den gemensamma totalsumman inte överskrids.

5. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 14.

Artikel 5

Flexibiliteter genom lån, sparande och överlåtelse

1. När det gäller åren 2021–2025 får en medlemsstat låna upp till 10 % av sin årliga utsläppstilldelning för påföljande år.

2. När det gäller åren 2026–2029 får en medlemsstat låna upp till 5 % av sin årliga utsläppstilldelning för påföljande år.

3. En medlemsstat vars växthusgasutsläpp för ett visst år, sedan utnyttjandet av flexibiliteter i enlighet med den här artikeln och artikel 6 har beaktats, understiger dess årliga utsläppstilldelning för samma år får

a) för året 2021 spara överskottet av sin årliga utsläppstilldelning till efterföljande år fram till 2030, och

b) för åren 2022–2029 spara överskottet av sin årliga utsläppstilldelning upp till en omfattning av 30 % av sin årliga utsläppstilldelning fram till det året till efterföljande år fram till 2030.

4. För åren 2021–2025 får en medlemsstat överföra upp till 5 % av sin årliga utsläppstilldelning för ett visst år till andra medlemsstater, och upp till 10 % för åren 2026–2030. Den mottagande medlemsstaten får fram till 2030 använda denna kvantitet för att uppfylla kraven i artikel 9 för det aktuella året eller för efterföljande år.

5. En medlemsstat vars granskade utsläppssiffor avseende växthusgaser för ett visst år är lägre än dess årliga utsläppstilldelning för samma år, sedan utnyttjandet av flexibiliteter enligt punkterna 1–4 i den här artikeln och artikel 6 har beaktats, får överlåta det överskottet av sin årliga utsläppstilldelning till en annan medlemsstat. Den mottagande medlemsstaten får fram till 2030 använda denna kvantitet för att uppfylla kraven i artikel 9 för det året eller för efterföljande år.

6. Medlemsstaterna får använda intäkter från överlåtelser av årliga utsläppstilldelningar i enlighet med punkterna 4 och 5 för att motverka klimatförändringar inom unionen eller i tredjeländer. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om eventuella åtgärder som vidtagits enligt denna punkt.

7. En överlåtelse av årliga utsläppstilldelningar i enlighet med punkterna 4 och 5 får vara resultatet av ett projekt eller program för begränsning av växthusgaser som genomförs i den säljande medlemsstaten och finansieras av den mottagande medlemsstaten, under förutsättning att dubbelräkning undviks och att spårbarhet säkerställs.

8. Medlemsstaterna får utan någon kvantitativ gräns utnyttja reduktionsenheter från projektverksamhet i enlighet med artikel 24a.1 i direktiv 2003/87/EG för att uppfylla kraven i artikel 9 i denna förordning, under förutsättning att dubbelräkning undviks.

Artikel 6

Flexibilitet för vissa medlemsstater till följd av minskning av utsläppsrätter från EU ETS

1. De medlemsstater som förtecknas i bilaga II till denna förordning får ha en begränsad annullering av högst 100 miljoner utsläppsrätter från EU ETS som kollektivt beaktas i deras uppfyllande av kraven i denna förordning. Denna annullering ska göras från auktionsvolymerna för den berörda medlemsstaten i enlighet med artikel 10 i direktiv 2003/87/EG.

2. De EU-utsläppsrätter som beaktas i enlighet med punkt 1 i denna artikel ska vid tillämpning av artikel 1.4 i beslut (EU) 2015/1814 betraktas som utsläppsrätter från EU ETS i omlopp.

I sin första översyn enligt artikel 3 i det beslutet ska kommissionen överväga att upprätthålla den bokföring som anges i första stycket i denna punkt.

3. De medlemsstater som förtecknas i bilaga II ska senast den 31 december 2019 underrätta kommissionen om sin eventuella avsikt att utnyttja den begränsade annullering av utsläppsrätter från EU ETS som avses i punkt 1 i denna artikel, upp till den procentsats som anges i bilaga II för varje år under perioden 2021–2030 för varje berörd medlemsstat, för att uppfylla kraven i artikel 9.

De medlemsstater som förtecknas i bilaga II får besluta att revidera den anmälda procentsatsen nedåt en gång 2024 och en gång 2027. I sådana fall ska den berörda medlemsstaten underrätta kommissionen om detta senast den 31 december 2024 respektive senast den 31 december 2027.

4. Den centrala förvaltare som utses enligt artikel 20.1 i direktiv 2003/87/EG (nedan kallad *den centrala förvaltaren*) ska på en medlemsstats begäran beakta en kvantitet upp till den totala kvantitet som fastställs enligt artikel 4.4 i denna förordning när det gäller medlemsstatens uppfyllande av kraven i artikel 9 i denna förordning. En tiondel av den totala kvantitet utsläppsrätter från EU ETS som fastställs enligt artikel 4.4 i denna förordning ska för den medlemsstaten annulleras i enlighet med artikel 12.4 i direktiv 2003/87/EG för varje år under perioden 2021–2030.

5. Om en medlemsstat, i enlighet med punkt 3 i denna artikel, har underrättat kommissionen om sitt beslut att revidera en tidigare anmäld procentsats nedåt ska en motsvarande lägre kvantitet utsläppsrätter från EU ETS annulleras för den medlemsstaten för vart och ett av åren 2026–2030 respektive 2028–2030.

Artikel 7

Ytterligare utnyttjande av ett nettoupptag på högst 280 miljoner ton från LULUCF

1. Om en medlemsstats växthusgasutsläpp överstiger dess årliga utsläppstilldelningar för ett visst år, inklusive eventuella sparade årliga utsläppstilldelningar enligt artikel 5.3 i den här förordningen, får en kvantitet upp till den motsvarande summan av det totala nettoupptaget och de totala nettoutsläppen av växthusgaser från landbokföringskategorierna beskogad mark, avskogad mark, brukad åkermark, brukad betesmark och, med reservation för de delegerade akterna enligt punkt 2 i den här artikeln, brukad skogsmark och brukad våtmark, som avses i artikel 2.1 a och b i förordning (EU) 2018/841, beaktas med avseende på medlemsstatens uppfyllande av kraven i artikel 9 i denna förordning för det året, under förutsättning att

- a) den sammanlagda kvantitet som beaktas för medlemsstaten för alla år under perioden 2021–2030 inte överstiger den maximala mängd av totala nettoupptag som fastställs i bilaga III till den här förordningen för den medlemsstaten,
- b) kvantiteten utgör ett överskott i förhållande till medlemsstatens krav enligt artikel 4 i förordning (EU) 2018/841,
- c) medlemsstaten inte har förvärvat mer nettoupptag enligt förordning (EU) 2018/841 från andra medlemsstater än den har överlåtit,
- d) medlemsstaten har uppfyllt förordning (EU) 2018/841, och
- e) medlemsstaten har lämnat in en beskrivning av den avsedda användningen av den flexibilitet som avses i denna punkt i enlighet med artikel 7.1 andra stycket i förordning (EU) nr 525/2013.

2. Kommissionen ska anta delegerade akter i enlighet med artikel 13 i denna förordning för att ändra titeln på bilaga III därtill med avseende på markbokföringskategorierna för att

- a) ta hänsyn till bidraget från markbokföringskategorin brukad skogsmark och samtidigt respektera den maximala mängd av totala nettoupptag för varje medlemsstat som anges i bilaga III till denna förordning när delegerade akter som fastställer referensnivåerna för skog har antagits i enlighet med artikel 8.8 eller 8.9 i förordning (EU) 2018/841, och
- b) ta hänsyn till bidraget från markbokföringskategorin brukad våtmark och samtidigt respektera den maximala mängd av totala nettoupptag för varje medlemsstat som anges i bilaga III till den här förordningen när alla medlemsstater är skyldiga att redovisa denna kategori enligt förordning (EU) 2018/841.

*Artikel 8***Korrigerande åtgärder**

1. Om kommissionen, i sin årliga bedömning i enlighet med artikel 21 i förordning (EU) nr 525/2013 och med beaktande av den avsedda användningen av de flexibiliteter som avses i artiklarna 5, 6 och 7 i den här förordningen, konstaterar att en medlemsstat inte gör tillräckliga framsteg med att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 4 i den här förordningen ska den medlemsstaten inom tre månader för kommissionen lägga fram en plan för korrigerande åtgärder som omfattar
  - a) ytterligare åtgärder som medlemsstaten ska vidta för att uppfylla sina särskilda skyldigheter enligt artikel 4 i den här förordningen genom nationella strategier och åtgärder och genomförande av unionsåtgärder,
  - b) en strikt tidsplan för genomförandet av sådana åtgärder som gör det möjligt att bedöma de årliga framstegen.
2. I enlighet med sitt årliga arbetsprogram ska Europeiska miljöbyrån bistå kommissionen i dess arbete med att bedöma alla sådana planer för korrigerande åtgärder.
3. Kommissionen får utfärda ett yttrande om hållbarheten i den plan för korrigerande åtgärder som lämnats in i enlighet med punkt 1 och ska i så fall göra detta inom fyra månader efter mottagandet av dessa planer. Den berörda medlemsstaten ska ta största möjliga hänsyn till kommissionens yttrande och får se över planen för korrigerande åtgärder i enlighet med detta.

*Artikel 9***Kontroll av efterlevnaden**

1. Om en medlemsstats granskade växthusgasutsläpp överstiger dess årliga utsläppstilldelning för ett visst år under perioden, med beaktande av punkt 2 i denna artikel och de flexibiliteter som utnyttjats enligt artiklarna 5, 6 och 7, ska följande åtgärder vidtas 2027 och 2032:
  - a) Ett tillägg motsvarande utsläppsöverskottet i koldioxidekvivalenter multiplicerat med 1,08 ska läggas till medlemsstatens siffra för växthusgasutsläpp för påföljande år i enlighet med de åtgärder som vidtas enligt artikel 12.
  - b) Medlemsstaten ska tillfälligt förbjudas att överlåta någon del av sin årliga utsläppstilldelning till en annan medlemsstat fram till dess att den uppfyller kraven i artikel 4.

Den centrala förvaltaren ska genomföra det förbud som avses i första stycket b i unionsregistret.

2. Om en medlemsstats växthusgasutsläpp under antingen perioden 2021–2025 eller perioden 2026–2030 som avses i artikel 4 i förordning (EU) 2018/841 överstiger dess upptag, fastställt i enlighet med artikel 12 i den förordningen, ska den centrala förvaltaren från medlemsstatens årliga utsläppstilldelning dra av en siffra som motsvarar utsläppsöverskottet i ton koldioxidekvivalenter för de aktuella åren.

*Artikel 10***Justeringar**

1. Kommissionen ska justera den årliga utsläppstilldelningen för varje medlemsstat enligt artikel 4 i denna förordning i syfte att beakta
  - a) justeringar av antalet utsläppsrätter från EU ETS som utfärdas enligt artikel 11 i direktiv 2003/87/EG på grund av en ändring av de källor som omfattas av det direktivet, i enlighet med kommissionsbeslut som antagits på grundval av det direktivet om det slutgiltiga godkännandet av de nationella fördelningsplanerna för perioden 2008–2012,
  - b) justeringar av antalet utsläppsrätter från EU ETS eller reduktionsenheter som utfärdas enligt artiklarna 24 och 24a i direktiv 2003/87/EG med avseende på en medlemsstats minskningar av växthusgasutsläpp, och
  - c) justeringar av antalet utsläppsrätter från EU ETS för växthusgaser från anläggningar som inte omfattas av EU:s utsläppshandelssystem i enlighet med artikel 27 i direktiv 2003/87/EG under den period som de inte omfattas.

2. Den mängd som anges i bilaga IV ska läggas till den årliga utsläppstilldelningen för år 2021 för varje medlemsstat som nämns i den bilagan.
3. Kommissionen ska offentliggöra de siffror som följer av sådana justeringar.

Artikel 11

Säkerhetsreserv

1. En säkerhetsreserv motsvarande en kvantitet på upp till 105 miljoner ton koldioxidekvivalenter ska inrättas i unionsregistret, med förbehåll för att det mål för unionen som anges i artikel 1 uppnås. Säkerhetsreserven ska vara tillgängliga utöver de flexibiliteter som föreskrivs i artiklarna 5, 6 och 7.
2. En medlemsstat får utnyttja den säkerhetsreserv som avses i punkt 1 i denna artikel under förutsättning att samtliga följande villkor är uppfyllda:
  - a) Medlemsstatens BNP per capita till marknadspris år 2013, såsom den offentliggjorts av Eurostat i april 2016, var lägre än unionsgenomsnittet.
  - b) Medlemsstatens sammanlagda växthusgasutsläpp för åren 2013–2020 inom de sektorer som omfattas av denna förordning är lägre än dess sammanlagda årliga utsläppstilldelningar för åren 2013–2020.
  - c) Medlemsstatens utsläpp överskrider dess årliga utsläppstilldelningar under perioden 2026–2030 trots att den har
    - i) uttömt flexibiliteterna i artikel 5.2 och 5.3,
    - ii) i största möjliga utsträckning utnyttjat nettoupptag i enlighet med artikel 7 även om den kvantiteten inte uppgår till den nivå som anges i bilaga III, och
    - iii) inte gjort några nettoöverlåtelser till andra medlemsstater i enlighet med artikel 5.
3. En medlemsstat som uppfyller villkoren i punkt 2 i den här artikeln ska erhålla en extra kvantitet från säkerhetsreserven upp till dess underskott, vilken ska användas för att uppfylla kraven i artikel 9. Denna kvantitet får inte överstiga 20 % av medlemsstatens totala överprestation under perioden 2013–2020.

Om den resulterande kollektiva kvantiteten som ska erhållas av alla de medlemsstater som uppfyller villkoren i punkt 2 i denna artikel överskrider den gräns som avses i punkt 1 i denna artikel ska kvantiteten som ska erhållas av varje medlemsstat minskas proportionellt.

4. Eventuella kvantiteter som återstår i säkerhetsreserven efter fördelningen i enlighet med första stycket i punkt 3 ska fördelas mellan de medlemsstater som avses i det stycket i proportion till deras återstående underskott, men utan att detta överskrids. För var och en av dessa medlemsstater får denna kvantitet tilldelas utöver den procentsats som avses i det stycket.
5. Efter att den granskning som avses i artikel 19 i förordning (EU) nr 525/2013 för år 2020 har slutförts ska kommissionen, för varje medlemsstat som uppfyller kraven i leden a och b i punkt 2 i den här artikeln, offentliggöra de kvantiteter som motsvarar 20 % av den totala överprestationen under perioden 2013–2020 som avses i första stycket i punkt 3 i den här artikeln.

Artikel 12

Register

1. Kommissionen ska anta delegerade akter i enlighet med artikel 13 i denna förordning för att komplettera denna förordning i syfte att genom unionsregistret säkerställa en korrekt bokföring enligt denna förordning vad gäller
  - a) årliga utsläppstilldelningar,
  - b) utnyttjade flexibiliteter enligt artiklarna 5, 6 och 7,
  - c) kontroll av efterlevnaden enligt artikel 9,
  - d) justeringar enligt artikel 10, och
  - e) säkerhetsreserven enligt artikel 11.

2. Den centrala förvaltaren ska göra automatiska kontroller av alla transaktioner i unionsregistret som är en följd av denna förordning och ska vid behov blockera transaktioner för att säkerställa att inga oegentligheter förekommer.
3. Den information som avses i leden a–e i punkt 1 och i punkt 2 ska vara tillgänglig för allmänheten.

Artikel 13

Utövande av delegeringen

1. Befogenhet att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 7.2 och 12.1 ska tilldelas kommissionen för en period på fem år från och med den 9 juli 2018. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.
3. Den delegering av befogenheter som avses i artiklarna 7.2 och 12.1 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning* eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 7.2 och 12.1 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 14

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska bistås av den kommitté för klimatförändringar som inrättats genom förordning (EU) nr 525/2013. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 15

Översyn

1. Denna förordning ska ses över med beaktande av bland annat förändrade nationella omständigheter, det sätt på vilket samtliga sektorer av ekonomin bidrar till att minska växthusgasutsläppen, den internationella utvecklingen och arbetet med att uppnå de långsiktiga målen i Parisavtalet.
2. Kommissionen ska överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av denna förordning inom sex månader efter varje övergripande översyn som överenskommits inom ramen för artikel 14 i Parisavtalet, bland annat med avseende på balansen mellan utbud och efterfrågan för årliga utsläppstilldelningar, denna förordnings bidrag till unionens övergripande mål för minskning av växthusgasutsläpp fram till 2030 och dess bidrag till målen i Parisavtalet, särskilt vad gäller behovet av ytterligare unionsstrategier och unionsåtgärder för de minskningar av växthusgasutsläppen som unionen och dess medlemsstater behöver genomföra, inbegripet en ram för tiden efter 2030, och kan lägga fram förslag om så är lämpligt.

Dessa rapporter ska beakta de strategier som tas fram i enlighet med artikel 4 i förordning (EU) nr 525/2013 i syfte att bidra till utarbetandet av en långsiktig strategi för unionen.

Artikel 16

Ändringar av förordning (EU) nr 525/2013

Förordning (EU) nr 525/2013 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 7.1 ska ändras på följande sätt:

a) Följande led ska införas:

”aa) Från och med 2023, sina antropogena utsläpp av de växthusgaser som anges i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/842 (*) för år X-2, i enlighet med UNFCCC:s rapporteringskrav.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/842 av den 30 maj 2018 om bindande årliga minskningar av medlemsstaternas växthusgasutsläpp 2021–2030 som bidrar till klimatåtgärder för att fullgöra åtagandena enligt Parisavtalet samt om ändring av förordning (EU) nr 525/2013 (EUT L 156, 19.6.2018, s. 26).”

b) Andra stycket ska ersättas med följande:

”I sina rapporter ska medlemsstaterna årligen informera kommissionen om de planerar att utnyttja flexibiliteterna i artiklarna 5.4, 5.5 och 7 i förordning (EU) 2018/842, samt om användning av intäkter i enlighet med artikel 5.6 i den förordningen. Inom tre månader efter mottagandet av sådan information från medlemsstaterna ska kommissionen göra informationen tillgänglig för den kommitté som avses i artikel 26 i den här förordningen.”

2. I artikel 13.1 c ska följande led läggas till:

”ix) från och med 2023, information om genomförda nationella strategier och åtgärder för att uppfylla skyldigheterna enligt förordning (EU) 2018/842, och information om ytterligare planerade nationella strategier och åtgärder i syfte att begränsa utsläppen av växthusgaser utöver åtagandena enligt den förordningen.”

3. I artikel 14.1 ska följande led läggas till:

”f) från och med 2023, prognoser över de totala växthusgasutsläppen och separata uppskattningar av beräknade växthusgasutsläpp från utsläppskällor som omfattas av förordning (EU) 2018/842 och av direktiv 2003/87/EG.”

4. I artikel 21.1 ska följande led läggas till:

”c) Skyldigheter enligt artikel 4 i förordning (EU) 2018/842. Utvärderingen ska ta hänsyn till utvecklingen av unionens strategier och åtgärder och till information från medlemsstaterna. Vartannat år ska utvärderingen även omfatta prognoser över unionens framsteg mot ett fullgörande av dess nationellt fastställda bidrag till Parisavtalet som innehåller unionens åtagande avseende minskningar av växthusgasutsläpp inom hela ekonomin och prognoser över medlemsstaternas framsteg mot ett uppfyllande av sina skyldigheter enligt den förordningen.”

Artikel 17

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 30 maj 2018.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

L. PAVLOVA

Ordförande

BILAGA I

MINSKNINGAR AV MEDLEMSSTATERNAS VÄXTHUSGASUTSLÄPP ENLIGT ARTIKEL 4.1

	Minskningar av medlemsstaternas växthusgasutsläpp år 2030 i förhållande till 2005 års nivåer fastställda i enlighet med artikel 4.3
Belgien	– 35 %
Bulgarien	– 0 %
Tjeckien	– 14 %
Danmark	– 39 %
Tyskland	– 38 %
Estland	– 13 %
Irland	– 30 %
Grekland	– 16 %
Spanien	– 26 %
Frankrike	– 37 %
Kroatien	– 7 %
Italien	– 33 %
Cypern	– 24 %
Lettland	– 6 %
Litauen	– 9 %
Luxemburg	– 40 %
Ungern	– 7 %
Malta	– 19 %
Nederländerna	– 36 %
Österrike	– 36 %
Polen	– 7 %
Portugal	– 17 %
Rumänien	– 2 %
Slovenien	– 15 %
Slovakien	– 12 %
Finland	– 39 %
Sverige	– 40 %
Förenade kungariket	– 37 %

BILAGA II

MEDLEMSSTATER SOM FÅR TA HÄNSYN TILL BEGRÄNSADE ANNULLERINGAR AV UTSLÄPPSRÄTTER FRÅN EU ETS I EFTERLEVNADEN AV ARTIKEL 6

	Högsta procentsats av 2005 års växthusgasutsläpp som fastställts i enlighet med artikel 4.3
Belgien	2 %
Danmark	2 %
Irland	4 %
Luxemburg	4 %
Malta	2 %
Nederländerna	2 %
Österrike	2 %
Finland	2 %
Sverige	2 %

BILAGA III

TOTALT NETTOUPPTAG FRÅN BESKOGAD MARK, AVSKOGAD MARK, BRUKAD ÅKERMARK OCH BRUKAD BETESMARK SOM MEDLEMSSTATERNA FÅR TA HÄNSYN TILL I EFTERLEVNADE AV ARTIKEL 7.1 a UNDER PERIODEN 2021–2030

	Maximal mängd uttryckt i miljoner ton koldioxidekvivalenter
Belgien	3,8
Bulgarien	4,1
Tjeckien	2,6
Danmark	14,6
Tyskland	22,3
Estland	0,9
Irland	26,8
Grekland	6,7
Spanien	29,1
Frankrike	58,2
Kroatien	0,9
Italien	11,5
Cypern	0,6
Lettland	3,1
Litauen	6,5
Luxemburg	0,25
Ungern	2,1
Malta	0,03
Nederländerna	13,4
Österrike	2,5
Polen	21,7
Portugal	5,2
Rumänien	13,2
Slovenien	1,3
Slovakien	1,2
Finland	4,5
Sverige	4,9
Förenade kungariket	17,8
Maximal mängd, totalt	280

BILAGA IV

MÄNGD JUSTERING ENLIGT ARTIKEL 10.2

	Ton koldioxidekvivalenter
Bulgarien	1 602 912
Tjeckien	4 440 079
Estland	145 944
Kroatien	1 148 708
Lettland	1 698 061
Litauen	2 165 895
Ungern	6 705 956
Malta	774 000
Polen	7 456 340
Portugal	1 655 253
Rumänien	10 932 743
Slovenien	178 809
Slovakien	2 160 210